

EOhc 1/40

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 43524

Kl. 37-a-5

Czesław Jaworski

Tychy, Polska

37b, 1/40

Ściany wielowarstwowe w szalunkach straconych

Patent trwa od dnia 10 grudnia 1959 r.

Przedmiotem wynalazku są ściany wielowarstwowe, w których warstwy zewnętrzne są jednocześnie deskowaniami.

Na rysunku fig. 1 i 2 przedstawiają widok i przekrój ściany zewnętrznej, fig. 3 i 4 — widok i przekrój ściany wewnętrznej przy użyciu klocków łączących, fig. 5 i 6 — ścianę zewnętrzną w widoku i przekroju przy użyciu dyli łączących.

Sposób wykonywania ścian wielowarstwowych jest następujący: pomiędzy dwie płyty deskowania, którymi w przypadku ścian zewnętrznych są — płyty izolacyjne termiczne z gotowym tynkiem s1 i płyty suchego tynku z izolacją parochronną s2, zaś ścian wewnętrznych — płyty suchego tynku s3 (płytami suchego tynku s1, s2, s3 mogą być różnego rodzaju płyty gipsowe, cementowe, pilśniowe, eternitowe, szklane, plastikowe itd.). Między płytami tworzącymi ściany wstawia się klocki k lub dyle d (np. z gazobetonu, gipsu, trocinobetonu itp.) o takiej grubości jaka jest wymagana grubość

muru ze względów konstrukcyjnych. Do klocków tych lub dyli przymocowuje się powyższe płyty i tak przygotowane deskowanie ustawia się na fundamencie czy stropie. Następnie ustawia się prowadnice w celu utrzymania szalunków w pionie i w poziomie.

W ustawione w ten sposób deskowanie układa się beton konstrukcyjny b (np. żwirobeton, żużlobeton, gipsobeton itp.) i izolacyjny i (np. trocinobeton, żużlobeton izolacyjny, trzcinobeton itp.) lub sam beton konstrukcyjny b.

Po związaniu betonu rozbiera się prowadnice i otrzymuje się ściany z gotowymi tynkami.

Sposób wykonywania ścian wielowarstwowych według wynalazku jest znacznie szybszy i tańszy od ścian wykonanych sposobem tradycyjnym, a także o wiele prostszy, ponieważ nie wymaga takiej kwalifikacji robotnika, jak przy murze wykonanym metodami tradycyjnymi.

Wykonując ściany wielowarstwowe poważnie oszczędza się na takich materiałach jak żela-

zo, cement, wapno, cegła, natomiast szersze zastosowanie mają różnego rodzaju suche tynki, płyty izolacyjne, betony, itp.

Ściany wielowarstwowe są znacznie lżejsze od ścian tradycyjnych, a ponieważ posiadają wewnętrzną warstwę monolityczną, szczególnie nadają się do zastosowania na terenach występowania szkód górniczych. Ponieważ w ścianach wielowarstwowych ilość użytego materiału układanego na mokro, jest tylko taka, jaką wymagają względy konstrukcyjne i jeżeli zastosuje się w betonach takie spoiwa jak: glinocementy czy gips lub też różnego rodzaju przyspieszaczy wiązania oraz użyje się do zagęszczenia betonów wibratorów, ilość wody można znacznie ograniczyć, w wyniku czego budynki tym sposobem wykonywane nadają się znacznie szybciej do zamieszkania, niż wykonywane metodami tradycyjnymi.

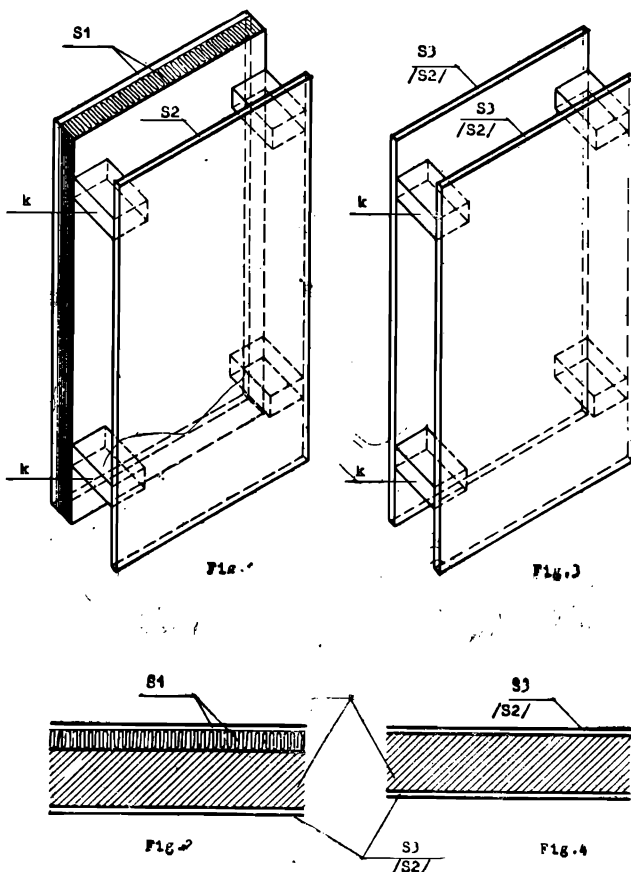
Zastrzeżenia patentowe

1. Ściany wielowarstwowe w deskowaniach straconych, znamienne tym, że deskowaniami straconymi, w których wykonywuje się na mokro część konstrukcyjną (b) ścian wielowarstwowych, są w ścianach zewnętrz-

nych płyty izolacyjne termiczne z gotowym tynkiem (s1) i płyty suchego tynku z izolacją parochronną (s2), w ścianach zaś wewnętrznych deskowaniami są płyty suchego tynku (s3).

2. Ściany wielowarstwowe w deskowaniach straconych według zastrz. 1, znamienne tym, że dwie warstwy zewnętrzne łączy się ze sobą za pomocą klocków (k) lub dyli (d) o takiej grubości, jaka jest wymagana grubość murów ze względów konstrukcyjnych i ustawia na fundamencie czy stropie, a następnie łączy poszczególne części płyt deskowania za pomocą prowadnic w celu utrzymania deskowań w pionie i w poziomie oraz w tak przygotowane deskowanie układa się beton konstrukcyjny (b) lub beton konstrukcyjny (b) i izolacyjny (i), a po związaniu betonu i zdjęciu prowadnic otrzymuje się ściany z gotowymi tynkami, przy czym ilość użytego betonu konstrukcyjnego (b) jest tylko taka, jaka jest wymagana ze względów konstrukcyjnych.

Czesław Jaworski

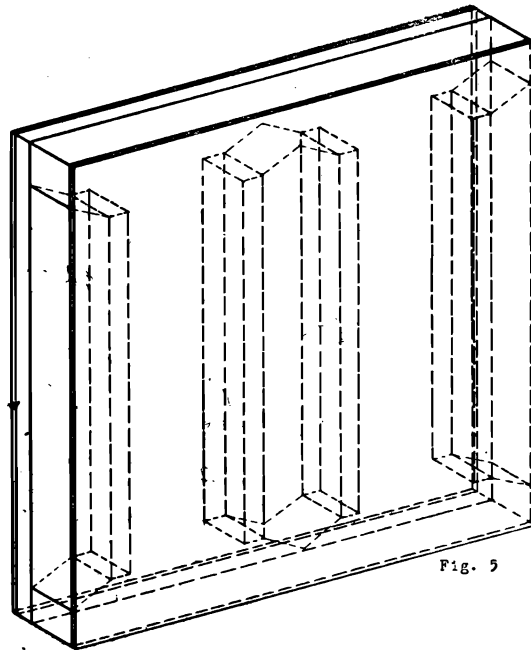

Fig. 5

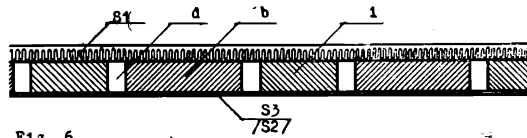

Fig. 6